

SÈRIE 3

Exercici 1

(Aquest exercici és comú a les opcions A i B. Aquesta resposta només és una de les possibles):

Però L. Catilina, després d'aturar-se uns dies a casa de G. Flamini en el camp d'Arezzo, mentre arma la població ja prèviament revoltada, es dirigeix al campament amb els fasces i les altres insígnies del poder. Quan això es va saber a Roma, el senat decreta que Antoni s'afanyi a perseguir Catilina amb l'exèrcit.

Exercici 2

(Aquest exercici és comú a les opcions A i B)

Es tracta d'una oració composta en què la subordinada fa de Complement d'Objecte Directe de la principal; per tant la conjunció *ut* introdueix una oració subordinada completiva en funció de CD. A la principal *senatus* és el subjecte, *decernit* és el verb i l'oració introduïda per *ut* el CD. A la subordinada, *Antonius* és el subjecte, *persequi maturet* és el verb, *Catilinam* és el CD (també es pot considerar que *persequi* és CD de *maturet*, i que *Catilinam* ho és de *persequi*), i *cum exercitu* és un CC de companyia.

Exercici 3

Opció A: 1-b; 2-a; 3-b; 4-d

Opció B: 1-V; 2-F; 3-V; 4-F; 5-V; 6-F; 7-F; 8-F.

Exercici 4

Opció A

Titus Maccius Plautus, el comediògraf romà més famós, va néixer a Sàrsina (Úmbria) devers l'any 250 aC i morí l'any 184 aC. No se'n sap gran cosa de la seva vida, que sembla que va estar lligada al teatre en totes les seves vessants. És dubtosa l'anècdota que va haver de treballar movent la mola d'un molí de farina per recuperar-se d'una fallida econòmica. Va dedicar-se al gènere de la *palliata*, és a dir, comèdia llatina ambientada a Grècia, per tal de defugir l'estricta censura que imperava a Roma, i en la seva creació va seguir les petjades en la comèdia nova grega d'autors com Dífil o Menandre. A l'antiguitat passaven d'un centener les comèdies atribuïdes a Plaute, tot i que modernament només se'l té per autor de vint-i-una comèdies conservades en un bon estat relatiu. D'entre elles, podem citar *Amphitruo*, *Aulularia*, *Menaechmi*, *Miles Gloriosus*, *Poenulus*, *Pseudolus* o *Trinummus*. Totes les comèdies es caracteritzen per comptar amb uns personatges arquetípics com poden ser l'alcauot, el jove enamorat, el pare sever, l'esclau entremaliat, la falsa meuca. Una línia argumental prototípica seria la d'un jove de bona família que vol aconseguir els favors d'una meuca o d'una noia decent, però que no disposa de diners per assolir els seus objectius; compta, però, amb l'ajut d'un esclau espavilat que a base de trucs i enganyifes li permetrà aconseguir el que vol el jove encara que sigui a costa d'enganyar el pare del jove o l'alcauot que no té altre objectiu que treure rendiment de la seva mercaderia. Al final, l'esclau sol aconseguir la llibertat com a premi, i la suposada meretriu resulta ser una noia de bona família raptada per uns pirates, de manera que tots els impediments per a un bon final acaben desapareixent.

Opció B

El nom d'Empúries prové del llatí *Emporiae*, *-arum* en plural, ja que, quan els romans s'hi van instal·lar, hi havia ja dues comunitats: els ibers indicets i els grecs.

L'any 218 a.C. va esclatar la segona guerra púnica entre romans i cartaginesos. Els romans, comandats per Gneu Escipió, hi van instal·lar un *praesidium* que va ser la primera base militar a Hispània. Cap al 195 a.C. Cató va passar per Empúries per tal d'eliminar focus de resistència indígena antiromana. Amb el pas del temps, el primitiu campament militar es va convertir en un nucli urbà, especialment amb l'augment de la població que suposava el llicenciament dels legionaris romans, després de la victòria de Cèsar sobre Pompeu.

El nucli urbà romà d'Empúries és regular, de nova planta, amb un fòrum a la part central. Es conserven a Empúries restes de la muralla, del fòrum, de dues cases romanes senyorials, d'*insulae* i de l'amfiteatre.

Durant l'imperi Empúries va perdre el paper predominant davant la importància de Tàrraco o Bàrcino fins arribar a ser abandonada cap a finals del segle III dC..